

Sygn. akt: VIII Pz 35/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach w składzie:

Przewodnicząca: SSO Joanna Smycz

Sędziowie: SSO Teresa Kalinka

SSO Grzegorz Tyrka

naposiedzeniu niejawnym w dniu 30 czerwca 2016r. w Gliwicach

po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. W.

przeciwko (...) S.A. w K.

o deputat węglowy

w związku z zażaleniem powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrze zawarte w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 lutego 2016 roku pkt. 1 tiret drugi, sygn. akt: IV Np 2269/15

o przyznaniu kosztów zastępstwa procesowego;

postanawia:

oddalić zażalenie.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Joanna Smycz (-) SSO Grzegorz Tyrka

UZASADNIENIE

A. W. wniósł pozew o zasądzenie od (...) S.A. w K. 2072,16 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za bezpłatny węgiel za rok 2014 z ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2015r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 1791 zł.

Pismem procesowym z dnia 19 stycznia 2016r. powód z uwagi na zapłatę przez pozwaną w dniu 30 grudnia 2015r. należności głównej na mocy art. 203 § 1 k.p.c. cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do należności głównej. W pozostałym zakresie powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 279,54 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty 1791 zł od dnia 1 maja 2014r. do dnia 23 listopada 2015r., a także odsetek ustawowych od dnia 24 listopada 2015r. do 30 grudnia 2015r. od kwoty 1791 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 3 lutego 2016 roku, sygn. akt: IV Np 2269/15 Sąd Rejonowy w Zabrze orzekł, że pozwana ma w ciągu dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu zapłacić na rzecz powoda kwotę 279,54 zł oraz odsetki ustawowe od kwoty 1791 zł od dnia 24 listopada 2015r. do 30 grudnia 2015r., a także 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. W punkcie 2 nakazu zapłaty Sąd orzekł o obowiązku zapłaty kwoty 30 zł przez pozwaną na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty sądowej. Zarazem postanowieniem z dnia 3 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy w Zabrze umorzył postępowanie w zakresie należności głównej w kwocie 1791 zł.

Strona powodowa zaskarżyła postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrze zawarte w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 3 lutego 2016 roku pkt. 1 tiret drugi, sygn. akt: IV Np 2269/15, a to w zakresie orzeczenia, że

pozwana ma w ciągu dwóch tygodni od doręczenia niniejszego nakazu zapłacić na rzecz powoda 60 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Powód wskazał w zażaleniu, iż Sąd Rejonowy przyznał powodowi koszty zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł, pomimo że wartość przedmiotu sporu wynosiła ponad 1500 zł. Powód domagał się zmiany postanowienia i przyznania powodowi kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 450 zł oraz zasądzenia na rzecz powoda kosztów postępowania zażaleniowego.

W ocenie Sądu Okręgowego zażalenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W złożonym pozwie powód domagał się zasądzenia kwoty 2072,16 zł ekwiwalentu pieniężnego za bezpłatny węgiel z ustawowymi odsetkami od dnia 24 listopada 2015r. do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 1791 zł. W przedmiotowej sprawie powód cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do należności głównej tj. kwoty 1791 zł, jednakże nadal domagał się kwoty 279,54 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od sumy 1791 zł. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 22 stycznia 2015r., sygn. akt: VI ACa 422/14 (Lex nr 1651996) „Wygaśnięcie wierzytelności głównej nie powoduje wygaśnięcia odsetek. Roszczenie o odsetki za opóźnienie, po jego powstaniu, uzyskuje samodzielny byt niezależny od długu głównego. Można zatem cofnąć powództwo w zakresie należności głównej, podtrzymując żądanie zapłaty odsetek. Tym niemniej pojęcia pozwu nie należy utożsamiać z pojęciem powództwa, podobnie jak odmienne są skutki cofnięcia powództwa i skutki cofnięcia pozwu. Pozew jest pismem procesowym, które zawiera powództwo, tj. skierowany do sądu wniosek o udzielenie sądowej ochrony prawnej dokładnie określonego żądaniu, uzasadnionemu i skonkretyzowanemu przytoczonymi okolicznościami faktycznymi. Uważa się w doktrynie, że żądanie pozwu jest tzw. roszczeniem formalnym (procesowym), którego treścią jest twierdzenie powoda o przysługującym mu i podlegającym ochronie prawnomaterialnym interesie (tzw. roszczenie materialne hipotetyczne albo twierdzone). O tym, czy roszczenie formalne jest zasadne, a więc czy należy mu się ochrona, sąd rozstrzyga wyrokiem. (Tak: P. Telenga - komentarz do Kodeksu postępowania cywilnego, lex 2016r.). Również zdaniem Sądu Okręgowego powództwo stanowi żądanie objęte pozwem z jego uzasadnieniem, polegającym na przytoczeniu okoliczności faktycznych, natomiast mianem pozwu winno się określać jedynie pismo procesowe wszczynające proces. Podobnie różne są skutki cofnięcia powództwa, które może podlegać zmianie, rozszerzeniu bądź ograniczeniu oraz może zostać cofnięte oraz skutki cofnięcia pozwu. Przez cofnięcie pozwu (art. 203 k.p.c.) powód rezygnuje ze swego pierwotnego wniosku o wszczęcie i przeprowadzenie procesu w danej sprawie cywilnej. Oświadczenie powoda w tym względzie ma tylko znaczenie procesowe, bowiem cofnięcie pozwu pociąga za sobą zniweczenie wszelkich skutków, jakie ustawa łączy z wniesieniem pozwu, nie decyduje jednak o zgłoszonym przez niego roszczeniu, którego dochodzić on może w ponownie wytoczonym procesie. Gdy natomiast z cofnięciem pozwu połączone jest zrzeczenie się roszczenia, oświadczenie powoda polega na całkowitym zrezygnowaniu przez niego (raz na zawsze) z możliwości dochodzenia tego roszczenia w drodze procesu. (Tak: B. Bładowski - Metodyka pracy sędziego cywilisty, Lex 2013r.). W niniejszej sprawie pełnomocnik powoda wyraźnie określił w piśmie z dnia 19 stycznia 2016 roku, że cofa pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do należności głównej. W tej sytuacji nie może domagać się świadczeń ubocznych od należności głównej (odsetki). Jak podniósł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 września 2012r., sygn. akt: II CSK 3/12 (Lex nr 1224679) „Zrzeczenie się roszczenia, o którym mowa w art. 203 § 1 k.p.c., dotyczy zrzeczenia się roszczenia w znaczeniu procesowym. Oznacza to niemożność skutecznego dochodzenia w przyszłości mogącego istnieć roszczenia materialno-prawnego. Zrzekając się roszczenia procesowego, powód rezygnuje bowiem ze zbadania jego zasadności w tym samym stanie faktycznym i wobec tego samego pozwanego. W razie ponownego wytoczenia powództwa o to samo roszczenie i przeciwko temu samemu dłużnikowi (pozwanemu), Sąd powinien wydać wyrok oddalający powództwo, jeżeli dłużnik powoła się na wcześniejsze cofnięcie pozwu i zrzeczenie się roszczenia przez powoda w poprzednim procesie.” W podobnym duchu wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Warszawie w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 grudnia 2012 roku, sygn. akt: III APa 69/11, Lex nr 1267450 wskazując na skutki cofnięcia pozwu – „Oświadczenie o cofnięciu pozwu ze zrzeczeniem się roszczenia wywiera skutek z momentem jego złożenia, co oznacza, że nie istnieje już przedmiot żądania ani przedmiot rozstrzygania w zakresie objętym cofnięciem pozwu. Postępowanie powinno być umorzone, co jednak nie oznacza, by skutki procesowe i materialnoprawne oświadczenia powstawały dopiero z momentem umorzenia postępowania. Uchylenie

się od skutków oświadczenia o cofnięciu pozwu i zrzeczeniu się roszczenia (odwołanie tej czynności procesowej) jest dopuszczalne, ale w sposób wyraźny i oparty na konkretnych podstawach (błąd lub przymus).” (Tak również Sąd Apelacyjny w Szczecinie, wyrok z dnia 29 listopada 2012 roku, sygn. akt: I ACa 376/12, Lex nr 1246844).

W przedmiotowej sprawie pełnomocnik powoda nie ograniczył powództwa do żądania odsetek od należności głównej lecz cofnął pozew i zrzekł się roszczenia. Oświadczenie pełnomocnika powoda oznacza zniweczenie skutków materialnoprawnych i procesowych wywołanych wniesieniem pozwu.

Wobec powyższego Sąd z mocy art. 385 k.p.c. w zw. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrzu zawarte w nakazie zapłaty z dnia 3 lutego 2016 roku, sygn. akt: IV Np 2269/15 punkcie 1 tiret drugi.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt: II CZ 208/11, (Lex nr 1214570) „Zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 k.p.c.) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę.” Jednakże powodowi w nakazie zapłaty z dnia 3 lutego 2016 roku przyznano koszty zastępstwa procesowego, natomiast wniesione zażalenie nie było uzasadnione. Dlatego też Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. nie przyznał powodowi kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Joanna Smycz (-) SSO Grzegorz Tyrka